

Sygn. akt II UK 180/15

POSTANOWIENIE

Dnia 12 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku A. G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Legnicy
o emeryturę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 12 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego we
Wrocławiu z dnia 9 lipca 2014 r., sygn. akt III AUa 155/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od wnioskodawcy na rzecz pozwanego organu
rentowego kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 lipca 2014 r., III AUa 155/14, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu oddalił apelację wnioskodawcy A.G. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Legnicy, którym oddalono jego odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 18 września 2013 r., odmawiającej przyznania prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach, po ustaleniu, że wnioskodawca nie legitymował się 15 letnim okresem pracy w szczególnych warunkach i w związku z tym nie spełnił przesłanek określonych w art. 32 w związku z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia

1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.).

W skardze kasacyjnej od tego wyroku, zaskarżając go w całości, pełnomocnik wnioskodawcy zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną wykładnię § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w związku z punktem 24 Działu XIV Wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia, polegającą na uznaniu, że „pod pojęciem wykonywania dozoru inżynieryjno-technicznego należy rozumieć jedynie takie czynności jak sprawowanie bezpośredniego nadzoru (...) nad pracami wykonywanymi w wykazie oraz czynności polegające na bezpośrednim nadzorze i bezpośredniej kontroli procesu pracy na stanowiskach pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, podczas gdy pojęcie dozoru inżynieryjno-technicznego (...) obejmuje również wykonywanie czynności z zakresu zapewnienia sprawnego i bezpiecznego funkcjonowania urządzeń technicznych znajdujących się na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie”, niewłaściwe zastosowanie art. 32 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z art. 184 ust. 1 pkt 1, art. 32 ust. 2, 3 i 4 oraz art. 27 ust. 1 tej ustawy w związku z § 2 ust. 1, § 3 i 4 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w związku z punktem 24 działu XIV wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia”, niewłaściwe zastosowanie art. 32 ust. 1 w związku z art. 184 ust. 1 pkt 1, w związku z art. 32 ust. 2, 3 i 4 oraz art. 27 ust. 1 ustawy emerytalnej w związku z § 2 ust. 1, § 3 i § 4 ust. 1 rozporządzenia poprzez uznanie, że „ubezpieczony (...) nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach”, oraz przepisów postępowania – art. 328 § 2 w związku z art. 391 k.p.c. i art. 382 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono potrzebą wykładni – „§ 4 ust. 1 pkt 3 w związku z pkt 24 działu XIV wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (...) w zakresie pojęcia ‘dozoru inżynieryjno-

technicznego' na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie”.

Ponadto w ocenie skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona „z uwagi na oparcie rozstrzygnięcia na ustaleniach faktycznych, których zakres i poziom ogólności nie pozwalał na zastosowanie przepisów prawa materialnego właściwych dla oceny żądania ubezpieczonego”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik organu rentowego wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie z uwagi na brak uzasadnionych podstaw wraz z orzeczeniem o kosztach zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma uzasadnienia.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu cytowanego przepisu uznaje się zagadnienie dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, a więc cechujące się nowością, którego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa. W utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się, że powołanie się na tę okoliczność wymaga, obok sformułowania tego zagadnienia, także przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych, wskazania, dlaczego jest ono istotne oraz przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (por. postanowienia: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11, z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, LEX nr 180841). W sytuacji gdy podstawą wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest potrzeba wykładni przepisów prawa, konieczne

jest określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości lub z przedstawieniem rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Wypada również dodać, że podobnie jak w przypadku gdy podstawą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest występujące w sprawie zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), nie zachodzi ona, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, brak nadto okoliczności uzasadniających zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP – wkładka z 2003 nr 13, poz. 5).

Wskazana w uzasadnieniu skargi kasacyjnej potrzeba wykładni § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w istocie zmierza do odmiennej niż uczyniły to Sądy orzekające w sprawie, wykładni przepisów jak i oceny stanu faktycznego sprawy i w konsekwencji do odmiennego rozstrzygnięcia. Tymczasem powtarzając za wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2009 r., II UK 31/09 (niepublikowany), wykonywanie zwierzchniego nadzoru kierowniczego nad prawidłową organizacją pracy i funkcjonowaniem oddziału produkcyjnego jako całości nie jest równoznaczne ze sprawowaniem dozoru polegającego na bezpośrednim strzeżeniu toku produkcji i bezpieczeństwa zatrudnionych przy niej pracowników i innych osób (pkt 24 działu XIV wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Ponadto nie jest dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2008 r., II UK 306/07 (OSNP 2009 nr 21-22, poz. 290).

Należy także wskazać, że jeżeli podstawą wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest oczywista zasadność skargi (tak jak w ocenianej sprawie), to w

jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437).

Takich twierdzeń uzasadnienie skargi nie zawiera.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., uwzględniając taryfowe wynagrodzenie pełnomocnika strony pozwanej zgodnie z § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) - jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.